УДК 821.111
Б68

Серію «Шкільна бібліотека української
та світової літератури» засновано 2010 року

Enid Blyton
SECRET SEVEN WIN THROUGH

First published in Great Britain in 1955 by Brockhampton Press
This edition first published in 2013 by Hodder & Stoughton Limited
This edition first published in Ukraine in 2025 by Folio Publishers Ltd

The Secret Seven®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature
are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited.
No trade mark or copyrighted material may be reproduced without
the express written permission of the trade mark and copyright owner.
The moral right of the author has been asserted.

The Secret Seven®, Enid Blyton® та підпис Enid Blyton
є зареєстрованими торговими марками
компанії Hodder & Stoughton Limited.
Торгові марки або матеріали, що охороняються авторським
правом, не дозволяється використовувати
без письмової згоди правовласника.
Всі авторські права захищені.

Переклад з англійської *Юлії Вротної*

Illustrations by *Tony Ross*

Художник-оформлювач *Олена Гугалова-Мєшкова*

Видання зроблено без участі ШІ

Text © 2019 Hodder & Stoughton Limited. The text has been amended since the last edition (2013) to revert to the original text wherever possible
Illustrations by Tony Ross. Illustrations © 2013 Hodder & Stoughton Limited
© Ю. В. Вротна, переклад українською, 2026
© О. А. Гугалова-Мєшкова, художнє оформлення, 2026
© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2010

ISBN 978-966-03-5461-6
(Шкільна б-ка укр. та світ. літ.)
ISBN 978-617-8637-85-9

Розділ 1
ПОЧАТОК КАНІКУЛ

— Ну нарешті Великодні свята! — радів Пітер. — Я думав, вони ніколи не настануть. А ти, Дженет?

— Угу. Це був жахливо довгий триместр, — погодилася Дженет. — Слава богу, що ми нарешті на канікулах. Ти теж у захваті від нашого першого дня відпочинку, Пітере?

— Ще й у якому! У мене зараз таке легке відчуття свободи, — мрійливо поділився Пітер, — і мені здається, що канікули триватимуть цілу вічність і до їхнього закінчення ще ох як довго. Нумо розважатися, Дженет!

— Нумо! Квітень — чудовий місяць, теплий і сонячний, і мама відпускатиме нас на пікніки, коли лишень забажаємо, — тішилася Дженет. — Скемпере, ти чуєш? Я сказала «пікніки»! А для тебе це означає полювання на кроликів і довгі-довгі прогулянки.

— Гав! — миттєво зреагував Скемпер, замотилявши хвостом по підлозі та зблиснувши очима.

— Ти найкращий і найрозумніший кокер-спаніель у всьому світі! — сказала Дженет, погладжуючи його шовкову голівку. — Обожнюю твої довгі висячі вуха, Скемпере. Ти радий, що в нас канікули, чи не так?

— Гав! — знову відреагував на звертання Скемпер і завиляв хвостом вусібіч.

— Голосую за те, щоб якомога швидше провести збори Таємної сімки, — запропонував Пітер. — Завтра, якщо це можливо. Пікніки та інші заняття стануть набагато веселішими, якщо ми будемо разом із друзями.

— Так, зберімося, — підтримала пропозицію Дженет. — Через усі ці іспити, і то одне, то інше, члени Таємної сімки геть забули про своє товариство. Навіть я не згадувала про нього тижнів зо три. Божечки, а який у нас пароль?

— Ти ж його не забула, Дженет? — примружив око Пітер.

— А ти? Ану скажи, — мовила Дженет, але Пітер відмовився. — Ти сам його не знаєш! Закладаюся, що також забув!

— Не будь дурненькою, — викрутився Пітер. — Тобі доведеться згадати пароль до завтра, якщо у нас будуть збори! Де твій значок? Я сподіваюся, ти його не загубила.

— Ні, — відповіла Дженет. — Але я впевнена, що дехто з наших свій посіяв. Бо хтось неодмінно губить значок, коли ми довго не збираємося.

— Дженет, ти б краще сіла написала п'ятьом нашим коротенькі цидулки, — зауважив Пітер. — Повідом їм, щоб приходили завтра. Маєш папір для нотаток?

— Папір у мене є. Але мені щось не хочеться сидіти й писати у перший же день канікул, — пробурмотіла Дженет. — Ти можеш незлецьки впоратися із записками й сам.

— Ні, не можу. Бо в мене вже є завдання: я розвезу на велосипеді всі цидулки, які ти напишеш, нашим просто до будинків, — сказав Пітер.

— Отже, дурненький ти, а не я, — гмикнула сестра. — Якщо зібрався об'їхати їхні оселі, то просто усно повідом про збори. Навіщо все це запискописання?! Скажи їм словами.

— Гаразд, гаразд. Просто було би значно офіційніше, якби ми сповістили про збори в письмовій формі, от і все, — виправдався Пітер. — На котру годину їх кликати?

— Мабуть, на пів на одинадцяту, — вирішила Дженет. — І попередь Джека, щоб він не розказував про наші справи своїй жахливій сестрі Сьюзі, інакше вона припреться і грюкатиме у двері та кричатиме на весь голос якісь дурні вигадані паролі.

— Звісно, я його попереджу, — запевнив Пітер. — Найгірше те, що Сьюзі неймовірна пронира. Здається, немов вона носом чує будь-що, пов'язане з Таємною сімкою, завжди.

— Нам було б вигідніше зробити її членкинею клубу, ніж постійно воювати з нею, — висунула версію Дженет. — Але ми цього ніколи, ніколи не допустимо.

— Ніколи, — погодився Пітер. — Нас не може бути більше семи, як не крути, інакше ми перестанемо бути Таємною сімкою.

— Гав! — утрутився в бесіду Скемпер.

— Він каже, що також належить до нашої сімки, хоча восьмий за рахунком! — розшифрувала Дженет. — Ти наш хвостик, Скемпере, але обійтися без тебе ми б не змогли.

— Добре, тоді я піду по велосипед, — підвівся Пітер. — Поїду запрошу всіх на збори. Побачимося пізніше, Дженет. Ідеш, Скемпере?

Хлопчина швидко об'їхав будинки друзів — один за одним. Найпершого ж відвідав Коліна. Той дуже зрадів таким новинам.

— Добречко! — сказав він. — Десята тридцять, так? Я неодмінно буду, Пітере. Але нагадай: який там у нас пароль?

— У тебе є цілий день, щоб згадати його! — посміхнувся Пітер і рушив до Джека.

Джек був у саду і лагодив свій велосипед: заклеював проколоту шину заднього колеса. Він був дуже радий побачити Пітера.

— Завтра вранці в сараї садку — збори Таємної сімки, — мовив Пітер. — Сподіваюся, значок при тобі, і твоя жахлива сестричка Сьюзі його не поцупила й не заховала.

— Він на мені, — усміхнувся Джек. — Я щовечора одягаю його на піжаму, тому значок у цілковитій безпеці. Тільки натякни, який пароль, Пітере?

— Я можу тобі його сказати! — почувся голос із крони сусіднього дерева.

Хлопці підвели голови й побачили потішне обличчя Сьюзі, яка дивилася просто на них.

— Ти його не знаєш! — люто гукнув Джек.

— А от і знаю, а от і знаю! — не вгавала надокучлива Сьюзі. — Але я нічого не скажу, і тебе не пустять на збори. Яке посміховисько!

Пітер поїхав до решти із товариства. Ох, ця Сьюзі! Вона дійсно була найнестерпнішим дівчиськом в усьому світі!

Розділ 2
ПІДСТУПНИЙ УДАР

Наступного ранку Пітер і Дженет почали готуватися до зборів. А збори вважалися справжніми, тільки якщо під час обговорень в учасників було достатньо їжі та напоїв. Тож дітлахи пішли шукати свою матір, яка завжди щедро пригощала сімку тістечками, печивом та лимонадом.

— А її нема, — мовила куховарка, відірвавши очі від нарізаної на стільничці петрушки. — Вона просила передати, що скоро повернеться. Ви десь бавилися в гущавині саду і не чули, як вона кликала.

— От лихо! — вигукнув Пітер. — У нас скоро збори Таємної сімки, тож ми б хотіли прихопити із собою щось попоїсти та попити.

— Дай-но подумати... Можете забрати оцю бляшанку імбирного печива — воно вже трохи розм'якло, — сказала куховарка, усміхаючись. — І можете зробити собі справжній лимонад — у коморі багацько лимонів і цукру.

— О, то добре! — втішилася Дженет. — Я подбаю про це. Заллю лимони гарячою водою, потім дам охолонути. А що ще можна взяти?

— Тарти з варенням, — сказала куховарка, вже не відриваючись від нарізання петрушки. — Але, боюся, їх лише чотири. Це все, що залишилося після вчорашньої вечері.

— Чотири... Нічого, ми їх переполовинимо, — вирішив Пітер. — Одна половинка навіть буде зайвою, тому...

— Гав! Гав! — одразу нагадав про себе Скемпер. Дітлахи засміялися.

— Гаразд, і тобі половинка, — сказав Пітер. — Скемпере, ти ніколи не пропускаєш повз вуха жодного слова з наших розмов, так?

Дженет зробила лимонад, а Пітер дістав бляшанку з печивом і знайшов тарти. Він акуратно розрізав їх на рівні половинки і виклав на таріль.

— Нумо, Дженет, — Пітер поквапив сестру. — Уже майже пів на одинадцяту.

— Пітере, будь ласка, скажи мені пароль! — попросила Дженет. — Мені дуже-дуже шкода, що я його забула.

— Не сподівайся навіть, я не скажу, — суворо мовив Пітер. — Але ж у сараї ти будеш у будь-якому разі, тож сама почуєш, що інші кажуть при вході. І нехай тобі буде соромно!